

[Maisted]

kettinget opfordrer regeringen til at drage de personer til ansvar, der har været ansvarlige for dette grundlovsbrud.

Herefter går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Når jeg fremsætter dette dagsordensforslag, er det selvfølgelig for at få placeret et klart politisk ansvar i denne sag.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i forhandlingen.

Ole Espersen (S):

Det forekommer mig, at når man citerer fra beretningen, bør man også citere konklusionen fra kommissionsdomstolen vedrørende de enkelte emner, man tager frem, og konklusionen vedrørende det, som hr. Maisted citerede, var jo altså – det står 3-4 sider senere – at domstolen ikke fandt fuldt tilstrækkeligt grundlag for at konstatere, at der forelå brud på de bevillingsretlige regler.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at vi kan tilslutte os de betragtninger, som justitsministeren er fremkommet med i sin besvarelse. Jeg kan ikke give helt den samme tilslutning til ministeren for offentlige arbejder, der jo var inde på mange andre ting vedrørende postvæsenet, som var interessante nok, men som måske ikke stod i direkte relation til forespørgslerne. Men de oplysninger, ministeren gav om fremtidige fremgangsmåder osv., var bl.a. det, som vi havde til hensigt at få information om, så dem takker jeg for, og vi håber selvfølgelig ligesom ministeren, at de vil vise sig at være tilstrækkelige.

Jeg synes, det er væsentligt – som også ordføreren for den anden forespørgsel har sagt det – at få fastslået, hvordan ministrenes ansvar er. Vi læser kommissionsdomstolens udtalelse herom således, at naturligvis indtræder der et politisk ansvar aldeles omgående, når en minister bliver minister. Der indtræder i princippet også et retligt ansvar i præcis samme øjeblik, men for at dette retlige ansvar kan udløses, kræves det naturligvis, at betingelserne i ministeransvarlighedsloven er opfyldt, og her siger kommissionsdomstolen – med rette synes jeg – at der efter sagens natur må kræves en vis længere funktionsperiode for at opnå et sådant kend-

skab, bl.a. inden for det område, vi taler om her, for at dette kan danne grundlag for selvstændige initiativer. Og i den forbindelse lægger kommissionsdomstolen vægt på, at trafikministeren jo også er øverste forvaltningschef for meget andet end post- og telegrafvæsenet.

»Det følger heraf«, siger domstolen videre, »at en eventuel kritik mod trafikministrene navnlig må rette sig mod tilfælde, hvor de på grundlag, som blev forelagt dem, burde have handlet anderledes. Kommissionsdomstolen har ikke påvist sådanne tilfælde.«

Den vanskeligste periode, den, der har været mest kritiseret, var årene 1979 og 1980, og vi finder anledning til at fremhæve, at man fra kommissionens side siger, at der efter domstolens opfattelse i hvert fald fra september 1980 var tale om, at den daværende minister for offentlige arbejder, Risgaard Knudsen, var medvirkende til at vende udviklingen i post- og telegrafvæsenet i den rigtige retning.

Og kommissionsdomstolen fortsætter:

»Endelig har kommissionsdomstolen påvist, at det 16 punkts program, som Knud Heinesen i oktober 1980 opstillede med tilslutning fra fagorganisationerne, ikke medførte begrænsninger i de opstillede sparemål eller vil medføre merudgifter af nævneværdigt omfang.«

Vi ser det som et udtryk for, at der i denne meget vanskelige periode, den afgørende periode, var tale om, at de to ministre, jeg har nævnt her, på de tidspunkter har taget de initiativer, som kommissionsdomstolen har fundet mulige og rimelige. Det er afgørende for os, når vi skal vurdere det sagskompleks, vi står over for.

I øvrigt er det, således som det også har været nævnt et par gange tidligere i dag, vores opfattelse, at såvel den uafhængige rigsrevision som folkettinget som helhed har et medansvar for, at post- og telegrafvæsenet med en vis ret har haft den opfattelse, at faktisk afholdte udgifter uden videre kunne forventes bevilget på tillægsbevillingsloven. Det er ikke det samme som at sige, som hr. Maisted nævnte det, at et flertal i folkettinget på en studs kan ændre grundloven, naturligvis ikke, men et flertal eller hele tinget kan i alt fald, bl.a. ved at vedtage tillægsbevillingslovsforslaget, give udtryk for, at man ikke ønsker at gøre noget ansvar gældende i anledning af